

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/32/2022
Identifikačné číslo spisu:	2214222338
Dátum vydania rozhodnutia:	20.03.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2214222338.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a Mgr. Miroslava Šeptáka v spore žalobcov 1/ T. V., narodenej XX. Y. XXXX, X., T.. T. X, 2/ C. V., narodeného XX. Y. XXXX, X., Y. Y. XX, 3/ H. V., narodeného X. Y. XXXX, X., Y. Y. XX, všetci zastúpení advokátom Mgr. Petrom Magdálikom, Galanta, Vajanského 1520, proti žalovaným 1/ KOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, Bratislava, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Bratislava, Dvořákovo nábřeží 8/A, 2/ P. T., narodenej XX. B. XXXX, X.-J., W.. Y. G.D. XXXX/X, zastúpenej opatrovníčkou Z. H., narodenou X. Y.Ú. XXXX, X., W.. Y. G. XXXX/X, zastúpenou spoločnosťou JAVOR - TOKÁR advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Stará Vajnorská cesta 37, IČO: 36 264 750, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 8C/356/2014, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/24/2020 z 25. novembra 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcom 1/ až 3/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/ v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 10 Co/24/2020 z 25. novembra 2020 potvrdil rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 8C/356/2014 - 325 z 1. júla 2019 o uložení povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť žalobkyni 1/ náhradu škody vo výške 663,80 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18 000 eur; žalobcovi 2/ náhradu škody vo výške 904,77 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 18 000 eur; žalobcovi 3/ náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9 000 eur a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného; vo zvyšku žalobu zamietol; žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť nahradiť žalobcom 1/ až 3/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 11, § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka a na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zodpovednosť žalovanej 2/ je daná s poukazom na ustanovenia § 420 ods. 1, § 449 ods. 2 a § 1 Občianskeho zákonníka, lebo škoda bola spôsobená prevádzkou osobného motorového vozidla. Vo vzťahu k namietanej pasívnej legitimácii žalovanej 1/ súd prvej inštancie ustálil, že vykonaným dokazovaním považoval za preukázané, že v čase poistnej udalosti poistný vzťah k osobnému motorovému vozidlu, ktorým žalovaná 2/ spôsobila dopravnú nehodu trval. O existencii poistného vzťahu medzi žalovanými 1/ a 2/, žalovaná 1/ vystavila dňa 26. novembra 2013 potvrdenie o tom, že poistný vzťah trval do 20. februára 2013. Až po doručení žaloby (16. januára 2015), žalovaná 1/ vystavila dňa 22. januára 2015 výpis inkasného účtu poistnej zmluvy, podľa ktorého poistenie zaniklo 30. júna 2012. Komunálna poisťovňa, a. s., ktorá je taktiež členom tej istej skupiny ako žalovaná 1/ potvrdila, že sa stávalo, že klienti platili na nesprávne účty a poisťovne to medzi sebou riešili prevodom takto zaplatených finančných prostriedkov. To, že tomu tak bolo nasvedčuje aj správanie sa žalovanej 1/ do doručenia žaloby v danej veci teda do 16. januára 2015, pretože ešte v roku 2013 vystavili žalovanej 2/ potvrdenie o tom, že poistenie zaniklo až 20. februára 2013 teda po vzniku poistnej udalosti. Komunálna poisťovňa a. s. im poistné previedla na účet ešte v roku 2012 a to v jednej sume ako vyplýva z pripojených dokladov. Išlo o plnenie, ktoré žalovaná 2/ zaplatila v sume a variabilný symbol ako jej to oznámila žalovaná 1/ v upozornení, ale na účet Komunálnej poisťovne a. s., dňa 13. júna 2012. Pokiaľ by neplatila medzi poisťovňami dohoda, ktorú potvrdila Komunálna poisťovňa a.s., tak by musela plnenie poskytnuté žalovanou 2/ vrátiť žalovanej 2/ ako plnenie, ktoré jej nepatrí, ktoré následne by taktiež nemohla postúpiť tretej osobe teda žalovanej 1/. Konanie oboch poisťovní nasvedčuje tomu, že mali medzi sebou dohodu, že si nesprávne platby preposielali a akceptovali ich ako úhradu poistného. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel teda k záveru, že k zániku poistenia v zmysle článku 4 bod 9 zmluvných podmienok žalovanej 1/ nedošlo a v čase poistnej udalosti poistenie trvalo. Keďže žalovaná 2/ bola zodpovedná za poistnú udalosť a pre takýto prípad mala platné poistenie, je daná pasívna legitimácia žalovanej 1/. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie s odkazom na § 4 ods. 2 a 4 zákona č. 381/2011 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla znení neskorších predpisov (ďalej len „zákona č. 381/2011 Z. z.“) podotkol, že žalovaná 1/ je povinná nahradiť žalobcom aj túto ujmu.

2.1. Ohľadne nároku na náhradu škody, vychádzajúc zo zodpovednosti za škodu žalovaných 1/ a 2/, považoval uplatnený nárok na náhradu škody vo výške 663,80 eura a 904,77 eura za dôvodný, ktorého výška nebola sporná.

2.2. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie poukázal na kritériá priznávania náhrad nemajetkovej ujmy vyplývajúce z § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ako aj s poukazom na rozhodnutia súdov v skutkovo obdobných veciach ustálil, že primeranou výškou náhrady nemajetkovej ujmy je suma 18 000 eur u žalobcov 1/ a 2/ ako rodičov aleboej a suma 9 000 eur u žalobcu 3/ ako brata aleboej, preto v prevyšujúcej časti uplatnených nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 eur pre žalobcov 1/ a 2/ a vo výške 50 000 eur pre žalobcu 3/, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zdôraznil, že ľudský život je neoceniteľný a žiadna suma priznaná súdom, preto nie je dostatočná na to, aby spôsobenú ujmu nahradila. Cieľom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je však aspoň zmiernenie ujmy, najmä keď navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Výška priznanej sumy je spôsobilá naplniť reštitučnú podstatu zmiernenia nenávratnej ujmy a je primeraná princípu proporcionality v rámci kritérií, ktoré bolo potrebné zohľadniť v rámci voľnej úvahy súdu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 262 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) s konštatovaním, že dôvody na aplikáciu § 257 CSP neboli zistené.

3. Odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie. Vo vzťahu k uplatneným odvolacím námietkam na doplnenie uviedol, že námietku týkajúcu sa porušenia práva

žalobcov na nespravodlivý proces zamietnutím žaloby sčasti, ako aj námietku týkajúcu sa náležitého neodôvodnenia nepovažoval za dôvodnú. Odvolací súd skonštatoval správnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, s ktorým záverom sa stotožnil. Na potvrdenie správnosti zdôraznil, že z pohľadu logiky argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia vytknúť závažné nedostatky. Rovnako ako nedôvodnú posúdil odvolací súd aj námietku, týkajúcu sa nezohľadnenia pretrhnutia rodinných a citových väzieb, vyplývajúcich z intenzity vzťahu s nebohrou, ktorá bola už daná tým, že išlo o mladého človeka vo veku 25 rokov, ktorý prakticky celý život mal pred sebou, a to prípadne i v pomoci v starobe a chorobe, preto žalobcovia utrpeli ťažkú citovú ujmu spočívajúcu v pocitoch úzkosti a smútku, straty radosti zo života, nezájmu o okolie, ktorá citová ujma u nich naďalej pretrvávala. Odvolací súd poukázal najmä na závery súdu prvej inštancie uvedené v bodoch 22 až 29 jeho odôvodnenia, ktorý zohľadnil intenzitu vzťahov medzi žalobcami a ich dcérou a sestrou, ktoré vzťahy vyhodnotil ako veľmi intenzívne s tým, že nezistil ich vzájomnú hmotnú závislosť, či poskytnutie inej satisfakcie. S ohľadom na zdravotný stav samotnej žalovanej 2/, ktorá pri dopravnej nehode utrpela ťažké poškodenie psychického zdravia, ktoré jej samotnej neumožňujú (ani neumožnili) poskytnúť žalobcom satisfakciu vo forme ospravedlnenia sa. Zároveň zohľadnil aj ďalšie okolnosti na strane žalovanej 2/ spočívajúce v okolnostiach dopravnej nehody, ktorá bola spôsobená z nedbanlivosti bez spolu zavinenia na dopravnej nehode a vzniknutej ujme jej obete. V tejto súvislosti súd prvej inštancie prihliadal aj na samostatné poškodenie zdravia žalovanej 2/, ktorá utrpela vážne poškodenie mozgu majúce za následok jej odkázanosť na starostlivosť inej osoby. Odvolací súd zároveň dodal, že na strane žalobcov sa jednalo o právo na náhradu za duševné útrapy spojené s usmrtením osoby blízkej, ktoré sú čisto osobného charakteru, ktoré sú svojou povahou úzko späté s osobou pozostalého. Ich cieľom je primerane vyvážiť, prípadne zmierniť nemajetkovú ujmu vzniknutú pozostalým v jeho osobnej sfére a odškodniť zásah do práva na budovanie a rozvíjanie rodinných vzťahov. Ujma, ktorá sa odškodňuje spočíva najmä v psychických útrapách (smútku, žiaľu) spôsobených vnímaním smrti blízkeho človeka. U ujmy, ktorá nemá majetkový charakter je vylúčené uvedenie do pôvodného stavu. Exaktné vyčíslenie peňažnej náhrady za takúto ujmu je z povahy vecí vylúčené a normatívna požiadavka plného vyváženého utrpenia je tak len iluzórna. Nie je preto možné vykladať v tom zmysle, že by náhrada nemajetkovej ujmy mala byť čo najvyššia. Nastupuje satisfakcia teda zadost'učinenie, ktoré má aspoň zmierniť nepriaznivé stavy vzniknuté škodlivým zásahom do osobnostnej sféry poškodeného, prípadne poskytnúť poškodenému, aby si ťažko merateľné a na peniaze nie celkom exaktne prevoditeľné ťažkosti nemajetkového charakteru vykompenzoval tým, že si prostredníctvom finančných prostriedkov, prípadne predmetov či pôžitkov za ne obstaraných za poskytnutú náhradu príjemní alebo uľahčí život. Za nedôvodnú považoval odvolací súd aj námietku týkajúcu sa neprimeranosti priznanej výšky nemajetkovej ujmy a potreby pri určení výšky nemajetkovej ujmy prihliadať aj na majetkové pomery škodcu, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie. V kontexte uvedeného odvolací súd považoval priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcom 1/ a 2/ v sume 18 000 eur každému z nich a u žalobcu 3/ v sume 9 000 eur za dôvodný. Podotkol, že výška peňažnej náhrady je určená voľnou úvahou súdu, pričom zákon nestanovuje ani len rámcové čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy, preto súd musí zohľadniť závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to naplnením požiadavky účinného primeraného zadost'učinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, s prihliadnutím na požiadavku nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. Určujúcimi parametrami proporcionálne spravodlivého zadost'učinenia je atribút primeranosti tak, aby bol dosiahnutý účel kompenzácie, inak napriek poskytnutému odškodneniu by sa poškodení mohli naďalej kvalifikovať ako obeť porušenia Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). V súlade s kritériom proportionality výška peňažnej satisfakcie nesmie byť prostriedkom bezdôvodného obohatenia. Osobné a majetkové pomery škodcu nemajú priamy vplyv na priznanú výšku nemajetkovej ujmy s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. októbra 2012 sp. zn. 4Cdo/139/2011. Ďalej odvolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2844/14, týkajúce sa aplikácie princípu proportionality, z ktorého vyplýva, že všeobecné súdy pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy vychádzajú z porovnania čiastky tejto náhrady prisúdených v iných prípadoch. Kritérium primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie priamo úmerne zodpovedá aplikácia tzv. „statusu obeť“ podľa čl. 34 Dohovoru, ktorú objasnil Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Scordino proti Taliansku v rozhodnutí zo 6. marca 2007, sťažnosť č.

43662/98, ako aj vo veci Stanková proti Slovenskej republike v rozhodnutí z 9. októbra 2007, sťažnosť č. 7205/02. Zároveň poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky a výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v adhéznom konaní, ako aj na výšku náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch za usmrtenie blízkej osoby v Belgicku, v Rakúsku, v Slovinsku a vo Švajčiarsku s tým, že sa stotožnil s právnym názorom Najvyššieho súdu Českej republiky uvedenom v rozsudku z 19. septembra 2018 sp. zn. 25 Cdo 894/2008 v zmysle, ktorého v záujme zachovania reálnej hodnoty náhrad je potrebné zohľadniť aj ekonomický vývoj spoločnosti, preto je účelné, aby bola zabezpečená aj automatická valorizácia náhrad a to viazaním ich vyčíslenia na ukazovateľ priemernej hrubej mesačnej nominálnej mzdy prepočítanej na počet zamestnancov v národnom hospodárstve. Napokon s poukazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v skutkovo obdobných prípadoch, odvolací súd dospel k záveru o primeranosti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy.

3.1. Vo vzťahu k námietke žalovanej 1/ týkajúcej sa nedostatku pasívnej legitímácie, sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie. Skonštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že v čase poistnej udalosti poistný vzťah k osobnému motorovému vozidlu VW Golf, striebornej farby s evidenčným číslom BL-412BN, ktorým žalovaná 2/ spôsobila dopravnú nehodu trval, o čom svedčí správanie sa žalovanej 1/, ktorá dňa 16. novembra 2013 vystavila potvrdenie o tom, že poistný vzťah trval do 20. februára 2013. V konaní bolo totiž nesporným, že tento poistný vzťah bol založený na základe poistnej zmluvy o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzatvorenej dňa 30. mája 2011 medzi žalovanými 1/ a 2/. Žalovaná 2/ uhradila poistné za obdobie od 31. mája 2011 do 30. mája 2012 žalovanej 1/ dňa 8. júna 2011, poistné za obdobie od 31. mája 2012 do 30. júna 2013 vo výške 126 eur uhradila na účet Komunálnej poisťovne a. s. dňa 13. júna 2012, ktorá túto platbu po zidentifikovaní a stotožnení s platbou poistného žalovanou 2/, plateného žalovanej 1/ v súvislosti s poistným z poistnej zmluvy č. 3491320014 z 30. mája 2011, previedla na účet žalovanej 1/ dňa 9. júla 2012. S poukazom na § 151 CSP o nepopretí skutkových tvrdení žalobcov a žalovanej 2/, týkajúcej sa platby poistného žalovanou 2/ Komunálnej poisťovni a. s., odvolací súd považoval odvoláciu námietku žalovanej 1/, týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia zániku poistnej zmluvy nezaplatením poistného podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. a čl. 4 bod 9 zmluvných podmienok žalovanej 1/ za nedôvodnú. Napokon aj námietku proti výroku o priznaní nároku na náhradu prvoinštančného konania v plnom rozsahu, považoval za neopodstatnenú. Podotkol, že výška plnenia závisela od úvahy súdu, preto žalobcovia boli plne úspešní a v súlade s § 255 ods. 1 CSP im priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na základe uvedeného odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 369 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcov v odvolacom konaní.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná 1/ (ďalej len „dovolatelka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietala nesprávne právne posúdenie otázky jej pasívnej vecnej legitímácie, vychádzajúc zo skutočnosti, či v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo u žalovanej 1/ na základe poistnej zmluvy poistené. V tejto súvislosti poukázala na okolnosti, za ktorých k dopravnej nehode dňa 9. decembra 2012 došlo. Tvrdila, že k zániku poistnej zmluvy došlo priamo zo zákona k 30. júnu 2012 v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. K rovnakému záveru dospel Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 7Co/133/2017 z 11. decembra 2019, ktoré sa týkalo totožnej dopravnej nehody, v ktorom rozhodnutí bola konštatovaná neexistencia poistenia motorového vozidla k dátumu nehody a žalovaným bola Slovenská kancelária poisťovateľov. Citujúc § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. bola toho názoru, že z uvedeného ustanovenia expressis verbis vyplýva zánik poistného vzťahu po splnení podmienok, na ktorý nemá vplyv akékoľvek ďalšie konanie, či nekonanie poisťovne. V tom smere sú právne irelevantné akékoľvek ďalšie kroky zo strany žalovanej 2/, ktoré nie sú spôsobilé konvalidovať neexistenciu poistnej zmluvy, lebo k zániku poistnej zmluvy došlo zo zákona, pričom túto skutočnosť nemožno zhojiť ani žiadnym iným postupom, ako aj platným uzavretím novej poistnej zmluvy. Podľa názoru dovokatelky, jej pasívna vecná legitímácia v danom konaní nie je daná, preto napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia pasívnej vecnej legitímácie z titulu údajnej existencie platnosti poistnej zmluvy v čase dopravnej nehody.

Napadnutým rozhodnutím sa sudy nižšej inštancie odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, vyplývajúcej z rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/190/2014 a 6MCdo/48/2012, na ktoré dovolateľka poukázala. Navrhla zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobu proti žalovanej 1/ zamietnuť.

5. Žalobcovia 1/ až 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu poukázali na nedostatok náležitostí odôvodnenia dovolania v zmysle § 428 v spojení s § 432 CSP. Podľa ich názoru právna otázka riešená odvolacím súdom nie je v dovolaní riadne špecifikovaná. Dovolaťka absolútne nevysvetlila, v čom sa mal odvolací súd pri riešení konkrétnej právnej otázky odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, i napriek uvedeniu dvoch rozhodnutí najvyššieho súdu. V tejto súvislosti zároveň podotkli, že uvedené rozhodnutia sa týkajú absolútne odlišnej situácie, ako je v danom prípade. Dovolaťka v podanom dovolaní nijako neuvádza ako mala byť „sporná“ právna otázka, pri ktorej sa odvolací súd mal odkloniť od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, správne riešená. Žalobcovia 1/ až 3/ sa stotožnili s právnym posúdením pasívnej vecnej legitímácie žalovanej 1/, ktoré rozhodnutie sudy náležite odôvodnili. V závere podotkli, že stanovisko Národnej banky Slovenska, ani dovolateľkou bližšie nešpecifikované rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, o ktoré dovolateľka opiera svoju argumentáciu, nie sú pre odvolací súd právne relevantné a záväzné, preto odvolací súd na ne nemá dôvod a nesmie prihliadať. Navrhli odmietnuť dovolanie podľa § 447 písm. d) a písm. f) CSP, prípadne dovolanie zamietnuť; uplatnili si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Žalovaná 2/ písomné vyjadrenie k dovolaniu nepredložila.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo napádané rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia (§ 438 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 a 3 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolať dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky a odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

15. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

16. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami, ktorú vyjadrujú predovšetkým rozhodnutia a stanoviská najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princípu rovnosti právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (sp. zn. 3Cdo/6/2017, 3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6 Cdo/ 129/2017).

17. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie. Za podstatnú otázku považovala skutočnosť, či v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo u žalovanej 1/ poistené na základe poisťnej zmluvy.

18. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že medzi žalovanými 1/ a 2/ bola uzavretá poisťná zmluva

č. XXXXXXXXXX dňa 30. mája 2011 na obdobie od 31. mája 2011 na neurčito, s dojednaným ročným poistným vo výške 126 eur (v spise na č. I. 36). Za obdobie od 31. mája 2011 do 30. mája 2012 žalovaná uhradila poistné vo výške 126 eur dňa 8. júna 2011 a za obdobie od 31. mája 2012 do 30. júna 2013 vo výške 126 eur dňa 13. júna 2012, ktorá platba bola Komunálnou poisťovňou a. s. po jej zidentifikovaní na základe správne uvedeného variabilného symbolu prevedená na účet žalovanej 1/ dňa 9. júla 2012. Súd nižších inštancií vychádzajúc z nesporných skutkových tvrdení strán, potvrdených a preukázaných listinnými dôkazmi, týkajúcimi sa potvrdeniami vystavenými žalovanou 1/ o trvaní poistného vzťahu so žalovanou 2/ do 20. februára 2013, ako aj z prezentovanej dohody uzavretej medzi poisťovacími spoločnosťami o spôsobe preúčtovávania platieb poistného, zaplateného na nesprávny účet poisťovne, ktoré akceptovali ako úhradu včas zaplateného poistného v rámci tej istej poisťovacej skupiny, ustálili trvanie poistného vzťahu medzi žalovanými 1/ a 2/ v čase dopravnej nehody, ku ktorej došlo dňa 9. decembra 2012. V kontexte uvedeného podotkli, že žalovaná 1/ skutkové tvrdenia o existencii dohody s Komunálnou poisťovňou a. s. nepoprela, ani neuviedla vlastné skutkové tvrdenia v sporovom konaní. Pasívnu vecnú legitímáciu namietala len vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pri ktorom nároku zároveň žiadala zohľadniť aj skutkové okolnosti na strane žalovanej 2/. Vo vzťahu k uplatneným nárokom žalobcov 1/ a 2/ na náhradu vecnej škody, pasívnu vecnú legitímáciu a ani jej výšku nespochybnila.

19. Podľa § 4 ods. 1 a 2 písm. a) a písm. b), ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2/, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

21. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

22. Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

23. K otázke pasívnej vecnej legitímácie poisťovne v sporoch o náhradu nemajetkovej ujmy najvyšší súd judikoval, v prijatom judikáte pod R 61/2018, že „škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitimovaná“ (rozsudok najvyššieho súdu z 31. júla 2017 sp. zn. 6MCdo/1/2016 publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018). Z jeho odôvodnenia vyplýva

právny záver, že aj pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda. Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zákonu č. 381/2001 Z. z. je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Pri výklade pojmu škoda pre účely zákona o povinnom zmluvnom poistení treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú aj nemajetkovú (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo 6. mája 2010 vo veci C-63/09 Axel Walz proti Clickair SA).

24. Rovnako z judikátu prijatého pod R 3/2022 vyplýva právna veta v znení v prvej vety, „právo na náhradu nemajetkovej ujmy zásahom do súkromného a rodinného života (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka) vzniknutej usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode motorovým vozidlom je nárokom hrazeným z povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla“ (uznesenie najvyššieho súdu z 31. marca 2022 sp. zn. 7Cdo/252/2021 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022).

25. Z uvedeného vyplýva, že posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie v spore o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých obete dopravnej nehody súdmi nižších inštancií bolo v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Z tohto dôvodu prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná.

26. K druhej otázke, či v čase dopravnej nehody bolo motorové vozidlo u žalovanej 1/ poistené na základe poistnej zmluvy, dovolateľka poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 7Co/133/2017-447 z 11. decembra 2019, ktoré sa týkalo totožnej dopravnej nehody, v ktorom rozhodnutí bola konštatovaná neexistencia poistenia motorového vozidla a žalovaným bola Slovenská kancelária poisťovateľov. S poukazom na § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. dôvodila, že na zánik poisteného vzťahu (po splnení podmienok) nemá vplyv akékoľvek ďalšie konanie, či nekonanie poisťovne. Poukázala na uznesenie najvyššieho súdu z 24. júna 2015 p. zn. 4Cdo/190/2014 a uznesenie z 29. mája 2014 sp. zn. 6MCdo/48/2012 a podotkla, že napadnutým rozhodnutím sa konajúce súdu odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe vyplývajúcej z uvedených rozhodnutí.

27. Dovolací súd aplikujúc ustanovenie § 124 CSP v spojení s čl. 11 ods. 1 až 3 Základných princípov CSP, posudzujúc dovolanie aj podľa jeho obsahu a najmä v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 336/2019), z hľadiska prípustnosti dovolania konštatuje vymedzenie dovolania v súlade s § 432 CSP aj vo vzťahu k posúdeniu (ne)existencie poistného vzťahu v čase vzniku dopravnej nehody, preto sa následne zaoberal podstatou dovolacej argumentácie namietaného nesprávneho právneho posúdenia nastolenej otázky.

28. Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z. z. tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „poistenie zodpovednosti“) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len „kancelária“). Ak tento zákon

neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

29. Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. poistenie zanikne tiež, ak poistné nebolo zaplatené do jedného mesiaca od dátumu splatnosti, ak pre takýto prípad nebola v poistnej zmluve dohodnutá dlhšia lehota pre zánik poistenia zodpovednosti, maximálne však na dobu troch mesiacov. Poistenie zodpovednosti zanikne uplynutím tejto doby.

30. Zákon č. 381/2001 Z. z. sa vzťahuje (len) na povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov. V § 1 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. je vyjadrená úprava poistenia zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorového vozidla ako špeciálneho predpisu vo vzťahu k všeobecnej úprave poistného vyplývajúcej zo zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, alebo z Občianskeho zákonníka. Táto všeobecná právna úprava pôsobí podporne (subsidiárne) iba vtedy „ak tento zákon ustanovuje inak“, t. j. ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa zákona č. 381/2001 Z. z. Ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje spôsob zániku poistenia pre nezaplatenie poistného a zároveň určuje aj presný okamih zániku poistného vzťahu (§ 9 ods. 4). Takto koncipovaná právna norma vo svojej hypotéze presne, zrozumiteľne a úplne formuluje spôsob i okamih zániku právneho vzťahu (rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. júla 2014 sp. zn. 7MCdo/8/2013).

31. Z uznesenia najvyššieho súdu z 29. mája 2014 sp. zn. 6MCdo/48/2012, na ktoré dovolateľka poukázala vyplýva, že predmetom posúdenia bola otázka dojednaného poistného v splátkach a dôsledkov omeškania žalovaného s platením v poradí druhej splátky, kedy sa stalo splatným poistné za celé poistné obdobie. V uznesení najvyššieho súdu z 24. júna 2015 sp. zn. 4Cdo/190/2014 bola riešená otázka nepreukázania tvrdeného zaplateného poistného poistníkom v spojení s dôkazným bremenom, z ktorých existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Uvedené rozhodnutia sa týkali odlišných skutkových okolností, kedy poistné nebolo zaplatené v zákonom stanovenej lehote, preto dovolací súd na právne závery z nich vyplývajúce neprihliadal.

32. Nastolenú otázku týkajúcu sa posúdenia (ne)existencie poistného vzťahu v čase vzniku dopravnej nehody, považoval preto za otázku, ktorá v rozhodovacej praxi nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

33. Zo skutkových okolností rozhodných pre právne posúdenie nastolenej otázky, dovolací súd poukazuje na zhrnutie skutkového stavu uvedeného v bode 18, z ktorého je nesporné, že k zaplateniu poistného za obdobie od 31. mája 2012 do 30. júna 2013 vo výške 126 eur s variabilným symbolom XXXXXXXXXXXX došlo žalovanou 2/ dňa 13. júna 2012 na účet Komunálnej poisťovne a. s., Vienna Insurance Group, ktorá preúčtovala prijatú platbu na účet žalovanej 1/ dňa 9. júla 2012 v dvoch platbách vo výške 115,15 eura a 10,85 eura. Podľa evidencie žalovanej 1/ a to najmä vystaveného dokladu o škodovom priebehu z 26. novembra 2013, poistenie trvalo od 31. mája 2011 do 20. februára 2013 na základe uzavretej poistnej zmluvy č. 6563647286, pričom dôvodom zániku poistenia bolo vyradenie tuzemského motorového vozidla z evidencie. Navyše z uvedeného dokladu vyplýva evidencia poistnej udalosti dňa 9. decembra 2012 (v spise na č. l. 194 až 196). Uvedené skutkové okolnosti neboli v spore popreté v zmysle § 151 CSP, preto súdy nižších inštancií ich považovali za nesporné.

34. Podľa názoru dovolacieho súdu v preskúmvanej veci nie je možné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré pre zánik poistenia pre nezaplatenie poistného, predpokladá splatnosť poistného a nezaplatenie poistného do jedného mesiaca po splatnosti poistného. Vnútrotný mechanizmus a usporiadanie vzťahov medzi poisťovňami patriacimi do finančnej skupiny Vienna Insurance Group a teda i prijatie a následné prevedenie prijatej platby poistného, ako i vydanie potvrdenia o jeho zaplatení, nemožno v dôsledku dopravnej nehody v súvislosti s odškodňovaním nárokov z poistnej udalosti z titulu

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, s odstupom takmer 3 rokov spochybňovať. Vychádzajúc zo zmyslu a účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve a poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody špecifikované v § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. Zodpovednosť žalovanej 2/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka je objektívnou zodpovednosť, bez zreteľa na zavinenie, ktorá škoda bola spôsobená osobitnou povahovou prevádzkou motorového vozidla. Pokiaľ by dovolateľka nepovažovala poistenie žalovanou 2/ za zaplatené v lehote do jedného mesiaca po splatnosti poistného, bolo jej povinnosťou prijatú platbu vrátiť, ako aj v lehote 15 dní po zániku poistenia zodpovednosti vydať poistníkovi doklad o škodovom priebehu poistenia (§ 11 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z. z.). Akékoľvek dodatočné spracovanie storna poistnej zmluvy dovolateľkou spätne podľa výpisu inkasného účtu poistnej zmluvy z 22. januára 2015 (v spise na č. I. 37), nemožno v danom prípade akceptovať. Napokon aj z uvedeného výpisu vyplýva, že poistné bolo zaplatené do 1. júla 2012. V kontexte uvedeného dovolací súd považoval preto namietané nesprávne právne posúdenie (ne)existencie trvania poistného vzťahu za nedôvodné.

35. Podľa § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

36. Na záver dovolací súd dodáva, že v zmysle citovaného ustanovenia § 193 CSP nie je viazaný vysloveným právnym názorom v odôvodnení rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/133/2017 z 11. decembra 2019, v otázke posúdenia neexistencie poistenia žalovanej 2/ u žalovanej 1/, ktorá v danej veci nebola stranou v spore, týkajúcej sa totožnej dopravnej nehody. Z titulu povinného zmluvného poistenia má poškodený právo uplatniť nárok na náhradu škody proti poisťovateľovi a za rovnakých podmienok proti Slovenskej kancelárii poisťovateľov (§ 15 a § 24 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z.). V prípade vzniku sporu medzi kanceláriou a poisťovateľom o tom, kto má poškodenému plniť, poistné plnenie poskytne kancelária. Ak z ďalšieho prešetrovania vyplynie, že poistné plnenie alebo jeho časť mal poskytnúť poisťovateľ, poisťovateľ je povinný nahradiť kancelárii to, čo za neho plnila (§ 24 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z.).

37. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovanej 1/ ako nedôvodné zamietol v súlade s § 448 CSP.

38. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcov 1/ až 3/ v dovolacom konaní, ktorým priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/ v súlade s § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok